

szone w wykonaniu § 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1112);

4) wymiary należności ryczałtowej za sądowy nadzór nad powiernictwami (§ 38 ces. rozp. poz. 28 taryfy) uskutecznione na pierwszy okres wymiarowy na podstawie zeznań o wartości majątku w dniu 1 stycznia 1916, będą przeliczone na złote według kursu: 1 korona równa się 1 złotemu.

Wszelkie zmiany w majątku objętym węzłem powierniczym dla celów wymiaru należności ryczałtowej, będą podawane w złotych w ten sposób, że cenę szacunkową w markach polskich przerachowuje się na złote według kursu franka złotego w okresie ustalenia wartości.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1924 r.

Ma ono zastosowanie we wszystkich sprawach już będących w toku, jeżeli prawo Skarbu Państwa do należności powstało po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. W tych wypadkach, gdy według § 6 i 7 niniejszego rozporządzenia ma być uwzględniona wartość złotego w okresie przed 1 stycznia 1924, należy uwzględnić ją według wartości franka złotego podanej w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1114).

Jeśli wymiar został już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonany przez władze skarbowe w markach polskich, a opłata do tego czasu nie została całkowicie zapłaconą, należy niewpłaconą sumę marek polskich przeliczyć na złote dzieląc ją przez liczbę wyrażającą kurs franka złotego w dniu zapadłości opłaty nie wcześniejszej jednakże niż w dniu 1 stycznia 1924 r.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

187.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lutego 1924 r.

o zastosowaniu złotego do kosztów i opłat sądowych w województwach: poznańskim i pomorskim.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie kosztów sądowych i opłat w województwach: poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292) oraz art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1923 r. w przedmiocie kosztów sądowych i opłat w województwach: poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. № 137, poz. 1135).

§ 2. Wszelkie kwoty w markach polskich wymienione:

1) w niemieckiej ustawie o kosztach sądowych z dnia 18 czerwca 1878 r.,

2) w niemieckiej ustawie o opłatach komorników sądowych z dnia 24 czerwca 1878 r.,

3) w niemieckiej ordynacji o opłatach adwokatów z dnia 7 lipca 1879 r.,

4) w niemieckiej ustawie o opłatach świadków i znawców z dnia 30 czerwca 1879 r.,

5) w pruskiej ustawie o kosztach sądowych z dnia 25 lipca 1910 r.,

6) w pruskiej ordynacji o opłatach notariuszy z dnia 25 lipca 1910 r.,

7) w pruskiej ustawie o opłatach adwokatów i komorników sądowych z dnia 21 marca 1910 r.,

w wysokości ustalonej ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292) przelicza się na złote równe frankowi złotemu w ten sposób, że w miejsce kwot w markach polskich wstępuje taka kwota złotych, jaka wypadnie z podzielenia tych kwot marek polskich przez tysiąc, o ile w następnych paragrafach inaczej nie postanowiono.

Niezmienione zostają stawki oznaczone w stopie procentowej (stawki procentowe).

§ 3. § 7 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota opłaty wynosi, nie naruszając przepisu § 59 ust. 2 — czterdzieści groszy.

Kwoty groszy niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć”.

§ 4. § 8 niemieckiej ordynacji o opłatach adwokatów otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota wszelkiej opłaty, która się ma obliczyć wedle przepisów rozdziałów drugiego do czwartego wynosi 2 złote.

Kwoty groszy niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć”.

§ 5. Pruska ustawa o kosztach sądowych ulega następującym zmianom:

1) § 32 otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota opłaty wynosi 1 złoty, o ile w tej ustawie nie postanowiono innej najniższej kwoty opłaty.

Kwoty niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty groszy podzielnej przez dziesięć.

Opłaty, które są wyznaczone dla kwot 800, 1000, 2000 i 4000 złotych (§ 92, 96) oblicza się w pełnej kwocie także za nadwyżki powyższych kwot.

W przedmiocie zaokrąglenia wymiarów stemplowych mają zastosowanie przepisy ustawy stemplowej”.

2) w § 72 ustępy 1 a), 2 a), 3 a) i 4 otrzymują brzmienie następujące:

1) przy firmach handlowych pojedynczych:

a) za wciągnięcie firmy (pierwszy wpis)

I	kategoria handlowa .	złotych	60
II	"	"	20
III	"	"	10
IV	"	"	5
I	kategoria przemysłowa	złotych	75
II	"	"	60
III	"	"	45
IV	"	"	30
V	"	"	18
VI	"	"	12
VII	"	"	5

2) przy spółkach jawnych handlowych, spółkach komandytowych, spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, oraz osobach prawniczych podlegających obowiązkowi zarejestrowania ze względu na przedmiot lub rodzaj przedsiębiorstwa oraz jego rozmiar:

a) za pierwszy wpis przy kapitale zakładowym do 50.000 złotych włącznie — podwójną opłatę określoną w ustępie 1 a) stosownie do kategorii handlowej lub przemysłowej, przy kapitale zaś powyżej 50.000 złotych po 10 złotych od każdego następnego 10.000 złotych, przyczem niepełne 10.000 złotych uważa się za pełne;

3) przy towarzystwach akcyjnych i akcyjno-komandytowych:

a) za pierwszy wpis przy kapitale zakładowym do 50.000 złotych — potrójną opłatę określoną w ustępie 1 a) dla I kategorii handlowej lub przemysłowej stosownie do charakteru przedsiębiorstwa; przy kapitale zakładowym powyżej 50.000 zł. po 25 złotych od każdego następnego 20.000 złotych, licząc niepełne 20.000 złotych za pełne;

4) przy spółdzielniach:

a)	za pierwszy wpis	złot.	4
b)	za wpis o zmianie statutu lub wykreślenie firmy	"	2
c)	za każdy inny wpis	"	1

§ 6. § 3 pruskiej ordynacji o opłatach notariuszy otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota opłaty wynosi 3 złote, o ile w tej ustawie co do opłat inaczej nie postanowiono. Przy przetargach opłaty za udokumentowanie przybicia podwyższa się do tej najniższej kwoty tylko wtedy, gdy suma tych opłat w postępowaniu przetargowym nie dosięga 3 złotych.

Kwoty groszy niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć”.

§ 7. Aż do czasu wprowadzenia złotych jako środka płatniczego, opłaty obliczone w złotych, uiszczane będą w markach polskich według kursu franka złotego obowiązującego w okresie uiszczenia należności.

W okresie od dnia 1 do dnia 15 każdego miesiąca obowiązywać będzie dla złotego w zakresie opłat i kosztów sądowych, kurs franka złotego z dnia 28 poprzedniego miesiąca — w okresie od dnia 16 do końca miesiąca — kurs z dnia 13 tegoż miesiąca ogłoszany przez Ministra Skarbu na podstawie ustawy

z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044).

Jeśli z przeliczenia należnej sumy złotych na marki polskie dokonanego przy wpłacie należności, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5000 lub więcej, to zaokrągla się je wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5000 to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 8. Jeżeli wartość przedmiotu służąca za podstawę wymiaru opłaty, oznaczona jest w markach polskich, to wartość ta dla uzyskania podstawy wymiaru w złotych będzie przerachowana na złote według kursu wskazanego w § 7 niniejszego rozporządzenia.

Przerachowanie nastąpi według następujących zasad:

1) w cywilnych sprawach spornych:

a) gdy przedmiotem są roszczenia pieniężne — według kursu okresu, w którym opłata stała się wymagalna,

b) gdy przedmiotem są inne roszczenia majątkowe według kursu okresu, w którym wniesiono skargę lub podano wniosek rozpoczynający postępowanie sądowe.

2) we wszystkich innych rodzajach postępowania według kursu okresu, w którym opłata stała się wymagalna.

§ 9. Kwoty marek polskich uiszczone tytułem zaliczki będą przy ostatecznym wymiarze kosztów uwzględnione po zwaloryzowaniu według kursu okresu:

1) w cywilnych sprawach spornych, gdy przedmiotem są roszczenia pieniężne opiewające w markach polskich, według kursu okresu, w którym opłata ostatecznie ustalona, stała się wymagalna,

2) we wszystkich innych wypadkach — według kursu okresu, w którym zaliczka stała się wymagalna.

§ 10. Jeśli przy przeliczeniu kwoty marek polskich na złote (§ 8 i 9) wyniknie kwota groszy niepodzielna przez dziesięć, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć.

§ 11. Wynikające z obrachunku kwoty złotych, które tytułem nadpłaconej zaliczki mają być stronie zwrócone, będą przeliczone na marki polskie według tego samego kursu, który służył za podstawę przeliczenia kwoty marek polskich złożonych tytułem zaliczki na złote przy uwzględnieniu jej przy ostatecznym obrachunku opłaty.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do wszystkich dawniejszych czynności, spraw sądowych i wydatków, o ile wymiar według dotychczasowych przepisów nie został do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dokonany.

W tych wypadkach, gdy według § 8 i 9 niniejszego rozporządzenia ma być uwzględniona wartość złotego w okresie przed dniem 1 stycznia 1924 r., należy uwzględnić ją według wartości franka złotego oznaczonej w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1114).

§ 13. Jeśli wymiar opłaty sądowej został już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonany, a opłata do tego czasu nie została całkowicie zapłacona, należy niewpłaconą sumę marek polskich przeliczyć na złote, dzieląc ją przez liczbę wyrażającą kurs franka złotego w dniu zapadłości opłaty, nie wcześniejszy jednakże niż z dnia 1 stycznia 1924 r.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1924 r.

§ 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Sprawiedliwości i Skarbu.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

188.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 15 stycznia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy dla wykonywania robót, poprzedzających produkcję lub po niej następujących.

Na podstawie art. 4 i 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 7) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu co następuje:

§ 1. Celem wykonania robót, poprzedzających produkcję lub po niej następujących, o ile roboty te nie mogą być wykonane w innym czasie, niż bezpośrednio przed rozpoczęciem ogólnej pracy zakładu, lub bezpośrednio po jej ukończeniu, może być czas pracy osób, niezbędnych do wykonywania lub dozoru tych robót, przedłużony przed rozpoczęciem i po ukończeniu ogólnej pracy zakładu, względnie ogólnej pracy odpowiedniej zmiany pracowników, — w całości nie więcej niż o godzinę na dobę.

§ 2. Pracownicy przy urządzeniach technicznych, które nie mogą być pozostawione bez obsługi podczas ogólnych przerw w pracy zakładu, mogą podczas przerw tych pozostawać przy pracy, jeżeli ogólny czas ich pracy wskutek tego przedłuża się nie więcej niż o jedną godzinę na dobę.

§ 3. Przedłużenie czasu pracy jednocześnie na zasadzie § 1 i 2 jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem, że czas pracy poszczególnego pracownika nie przekroczy 10 godzin na dobę, a w soboty 8 godzin na dobę.

§ 4. W wypadkach przedłużenia czasu pracy, przewidzianych w § 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, zarząd zakładu winien uprzednio zawiadomić

obwodowego inspektora pracy, podając rodzaj robót oraz liczbę pracowników, zatrudnionych temi robotami.

Obwodowy inspektor pracy może zabronić przedłużenia czasu pracy, jeżeli charakter lub rodzaj pracy nie odpowiada warunkom, wyluszczone w niniejszym rozporządzeniu.

§ 5. Czas pracy osób, wymienionych w § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, może być w wypadkach wyjątkowych przedłużony jeszcze o godzinę na dobę pod warunkiem, że czas pracy poszczególnego pracownika nie przekroczy 10 godzin na dobę, a w soboty 8 godzin na dobę. Pozwolenia udziela każdorazowo okręgowy inspektor pracy; jednakże najwyżej na okres półroczny.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia we wszystkich zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 roku o czasie pracy w przemyśle i handlu, o ile nie podlegają one bezpośrednio poszczególnym ministerstwom.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

189.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 1 lutego 1924 roku

o przekazaniu miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Włocławka.

Na zasadzie art. 128 i art. 130 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 77 poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Czynności komisji szacunkowej, przewidziane w części pierwszej art. 31 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 77 poz. 607), dotyczące ustalenia dochodów, podlegających opodatkowaniu na rok podatkowy 1924 oraz wymiar podatku dochodowego na tenże rok dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych) tudzież osób prawnych nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, o ile miejscem opodatkowania wspomnianych podmiotów podatkowych jest w myśl art. 29 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym obszar m. Włocławka, przekazuje się miejskiej komisji szacunkowej, wybranej przez Radę miejską m. Włocławka.

§ 2. Miejska komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców mianowanych przez Ministra Skarbu, delegata Skarbu Państwa, wyznaczonego przez dyrektora izby skarbowej, tudzież z dwunastu członków i tyluż zastępców, wybranych